

Menny

– Hello haver! Mi van, te is bekrepáltál? Hi-hi-hi – fojtott vihogása leginkább csukott szájas nyerítéshez hasonlítható, miközben libacombcafatok lógtak ki a szájából nagy zabálása következtében. – Légy üdvözölve! ... Vagy inkább üdvözülve. Hi-hi-hi.

– Mi ez? A Mennyország?

– Nem hiszem, mert akkor én nem itt lennék, hi-hi-hi, de valami olyasmi.

– Itt vannak libák is?

– A nőkre gondolsz, hi-hi-hi? Hát persze!

– Nem! Arra gondolok, amit magadba tömsz.

– Ja! Azt nem tudom, még nem láttam. Ezt a combot is csak megkívántam, és már itt is volt.

– Neked kell fogadnod az új jövevényeket?

– Itt semmit se kell! Csak én vagyok az egyetlen, akit érdekelnek.

– Miért?

– Várok valakit. Valakit, aki nem olyan elégedett, tunya, semmittevő, mint a többiek. Akiben van egy kis „élet”. Hülye kívánság, mi? Hi-hi-hi.

– Hát itt tényleg elég furcsán hangzik, de azt hiszem értem, mire gondolsz.

– Ennek örülök. Ha javasolhatom, menj, és nézz körül, milyen alakok vannak itt. Aztán, ha úgy érzed, hogy szükséged van a társaságomra, keress meg.

– Vannak itt érdekes emberek?

– Hát az emberek szó egy kicsit sántít, hi-hi-hi, de érdekes figurák vannak. Például ott van az a volt katolikus pap, tanulmányozásra érdemes. Kezdd vele!

*

– Adjon Isten!

– Az bizony megadott mindent. Most már. Úgy-e, Testvérem, érdemes volt a földi életben szenvedni?

– Éppenséggel én nem sokat szenvedtem, és hogy érdemes volt-e, azt sem tudom, még csak most érkeztem.

– Egy pillanatig se kételkedj! Ez itt maga a tökély! Az Igazi, Örökkévaló Tökéletes.

– Örökkévaló?!?

– Bizony, Testvérem, elnyertük az örökkévaló békét és nyugalmat.

– Nekem ez inkább büntetésnek tűnik.

– Mit motyogsz, Testvérem?

– Csak azt, hogy tényleg megérte... De mi van azzal, aki nem szenvedett eleget?

– Nézd meg azt a szerencsétlent! Láthatóan rosszul érzi magát. Neki valami bűne lehetett, büntetésként valami belülről emészti.

– Nem kérdezted, mi baja?

– Nem érdekel. Biztos vagyok benne, hogy nem úgy élt a földön, ahogy Isten parancsolta.

– Jut eszembe, találkoztál már Istennel?

– Mit képzelsz?! – gyors keresztvetés – Eredj, még sok mindent meg kell ismerned!

*

– Hello! Te miért szenvedsz?

– Azért, mert nem szenvedek.

– ?? Hogy??

– Mindent megkapok, amit akarok. Olyannyira, hogy már nem is akarok semmit. Nem tudok vágyakozni! Érted?

– Nem egészen.

– Nincs szükségem semmire. Nem kell semmit sem tennem, csak lenni.

– Nők?

– Látom, új vagy. Szerinted szükség van itt szaporodásra?

– Természetesen nem, de hát nem csak erről van szó!

– Az, hogy mi mellesleg élveztük a dolgot, csak a fajfenntartást szolgálta. Itt ilyen nincs. Megvalósult a tökéletes egyenjogúság. Nőknek és férfiaknak egyaránt joguk van a semmi élvezetére.

– És az evés?

- Nincs semmilyen anyagcsere!
- De... Hiszen... Szóval én találkoztam valakivel, aki zabált.
- Az egy hülye! Semmit nem érez. Egyikünk sem érez semmit. Szerintem csak emlékszik rá, hogy jó volt a földön zabálni. Te is kipróbálhatod, kérhetsz bármit. Ha netalántán vágnál egy palacsintára, akkor sem tudnál eljutni a vágyig, mert addigra megkapnád.
- Tehát, ha jól értem, megkaptuk az Örök Vágynélküliséget. Most ez jó, vagy rossz.
- A többségnek jó, ... de én vágyakozni akarok! – örült üvöltésre váltott: – Vágyakozni akarok!!!

*

- Hello, barátom!
- A barátom szó, és hogy visszajöttél, azt jelenti, hogy nem hiába vártam.
- Valószínű!
- Úgy érzed, van benned „élet”?
- Több, mint a földön! Óriási ötletem van! De előtte van még néhány kérdésem. Miért zabálsz?
- Nosztalgiából, hi-hi-hi. Valóban nem érzek semmit, de egyszerűen tetszik, hogy eszek. Pedig tudom, hogy valamiféle szemfényvesztés, hiszen a sok zabálásnak semmilyen következménye sincs. Hi-hi-hi. Érted, mire gondolok? Hi-hi-hi.
- Tényleg örökkévalóak vagyunk?
- Nem tudom. Rengetegen vagyunk, mindenki mozog, állandóan cserélődnek az arcok körülötted. Nem lehet tudni, hogy megy-e el közülünk valaki, vagy sem.
- Szóval, van egy kis bizonytalanság?
- Nincs! Mindenki meg van róla győződve, hogy örökkévaló.
- Akkor majd mi megingatjuk ezt a hitet!
- Ez tetszik nekem, hi-hi-hi, mire készülsz?
- Vallást alapítunk!
- Pfpfpfhúúúú-ha-ha-ha! – ez már nem az állandó, fojtott kuncogás volt, hanem dörgedelmes, abba hagyhatatlan, kitörő hahotázás. –

Micsoda!?! ... Ha-ha-ha ... Hát ez óriási! ... Ha-ha-ha. ... Vallás a túlvilágon! Ha-ha-ha. Szenzációs ötlet. Részleteznéd?

– Még nincs konkrét elképzelésem.

– Mit ígérsz nekik?

– Egy újabb Túlvilágot.

– Pffpffhúúúú-ha-ha-ha! Ha-ha-ha. ... Ez zseniális! ... Ha-ha-ha. ...

Egy Túlvilág! Ha-ha-ha. ... Nagy játék! Ha-ha-ha. Így aztán nem fogunk unatkozni! Már viszket a nyelvem a szónoklásra! ... Te! És mi van, ha igazad van, és tényleg van ilyen?

– Akkor mi is odajutunk!

– És...?

– És...!?

– És... És... ha már ott leszünk, akkor... Ha-ha-ha. ... Óriási! Ha-ha-ha. ... Mondhatnám: isteni! Ha-ha-ha. Ha-ha-ha. Ha-ha-ha...